

особистості, яка виявляється в різних контекстах і середовищах спілкування і водночас віддзеркалює прояви певних деталей комунікативної культури поведінки в сфері навчання, врахування комунікативної компетентності особистості та їх динаміку.

Література

1. Астафьева О. Н. Информационно-коммуникативная компетентность личности в условиях становления информационного общества [Электронный ресурс] / О.Н. Астафьева, О. А. Захарова - Режим доступа : ural-yeltsin.ru/.../Astafieva_Zaharova.doc.

2. Дегтярѳова Г. С. Теоретичні та методичні основи розвитку комунікативної компетентності майбутніх фахівців сфери обслуговування : Навч.-метод. посібник / Г.С. Дегтярѳова, Л. А. Руденко. - К. : Педагогічна думка, 2010. -192 с.

УДК 911.3

Т. Ю. ЛУЖАНСЬКА
Мукачівський державний університет

ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТУРИЗМУ ТА ГОСТИННОСТІ

Туристична індустрія сьогодення є галуззю з високим рівнем конкуренції, що має за мету максимально задовольнити потреби споживачів, забезпечити високий рівень комфорту, задовольнити найрізноманітніші побутові, господарські і культурні запити гостей. З кожним роком вимоги до рівня цих послуг зростають. Чим вищій культура та якість обслуговування відвідувачів, тим вищий імідж туристичного (готельно-ресторанного) комплексу, тим привабливіші вони для клієнтів.

Підготовка фахівців для сфери туризму та гостинності є важливою складовою вітчизняної системи освіти. Концептуальні ідеї щодо змісту та організації професійної підготовки та перепідготовки кадрів сфери туризму та гостинності базуються на положеннях Конституції України, Законів України «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про внесення змін до Закону України «Про туризм», Програми розвитку туризму в Україні до 2020 року, Положенні про освітньо-кваліфікаційні рівні, стандартах освіти.

На сучасному етапі суттєво посилюються вимоги суспільства до якості професійної підготовки фахівців сфери туризму та гостинності. Метою підвищення кваліфікації фахівців сфери туризму та гостинності є задоволення їхніх індивідуальних потреб у особистісному та професійному зростанні, а також забезпечення потреб держави у кваліфікованих кадрах високого рівня професіоналізму та культури, здатних компетентно та відповідально виконувати професійні функції, впроваджувати у виробництво новітні технології, сприяти подальшому соціально-економічному розвитку сфери туризму та гостинності.

Особливості професійної підготовки майбутніх фахівців для сфери туризму охарактеризовано в працях В. Зоріна, В. Квартальнова, Л. Кнодель, А. Коноха, О. Король, В. Лозовецької, Л. Сакун, Н. Фоменко, О. Фоміної,

Н. Хмілярчук та інших. Важливе значення для дослідження мають праці вчених з проблем особистісно-орієнтованого навчання (Г. Балл, І. Бех, О. Пехота, В.Рибалка та інші). Методика використання аудіовізуальних засобів у навчанні широко досліджувалася (В.Ю.Биков, В.П.Волинський, І.І.Дрига, Л.В.Чашко, М.В.Ляховицький, О.А.Палій, Є.О.Перепелиця та інші).

Майбутньому фахівцю у сфері туризму та гостинності необхідно виконувати висококваліфіковану аналітичну й організаційну роботу, обґрунтовано й чітко висловлювати свою точку зору. На сьогодні відчувається необхідність у раціональному поєднанні традиційних технічних засобів та сучасних технологій і стратегій їх використання у процесі підготовки майбутніх фахівців.

На сьогодні потрібно орієнтуватися на запити регіонального ринку праці і відповідати їм, аналізувати, прогнозувати і створювати нові форми діяльності та зайнятості, робочі місця, відповідно до умов часу готувати фахівців, передбачати динаміку змін на ринку робочої сили. Зміни, що спостерігаються у сфері зайнятості туристичного ринку регіону вимагають оперативної розробки нових підходів, більш дієвого механізму й ефективних заходів у вирішенні проблем зайнятості.

Основним завданням фахівців, які працюють у сфері туризму і гостинності є створення і впровадження новітніх прийомів роботи, що забезпечуються колективними зусиллями працівників всіх служб, постійним і ефективним контролем, удосконаленням форм і методів обслуговування, вивченням і впровадженням передового досвіду, нової техніки і технології.

Основні напрями професійної діяльності – планувальна, організаційна, управлінська, технологічна. Фахівці з туристичного обслуговування за умов набуття відповідного досвіду може адаптуватися до таких напрямів суміжної професійної діяльності: економічна, маркетингова.

Формування туристичних знань реалізується через поєднання пізнавальних, теоретичних і практичних компонент навчання. Причому пізнавальні компоненти створюють не тільки систему економічних, правових, технічних знань, а й визначають свідому гармонізацію стосунків "людина - суспільство - природа - економіка". До теоретичних компонентів навчання належить світогляд і вміння творчо мислити, які створюють підґрунтя економічно доцільних і водночас соціально-відповідальних рішень, дослідницьких навиків; практичних вмінь.

Реалізація вищезазначених заходів надасть можливість створити систему підготовки фахівців, які отримають:

- глибокі фундаментальні знання, вміння синтезувати та застосовувати їх в практичній діяльності;
- високий творчий потенціал, вміння широко та масштабно мислити;
- здатність приймати новаторські рішення та втілювати їх у життя;
- сучасне економічне мислення, навички управлінської та організаторської роботи;

- уміння активно використовувати сучасну ЕОТ техніку для розв'язання завдань ефективного впровадження туризму в економічні відносини регіону;
- уміння прогнозувати подальший розвиток практики застосування туризму в усіх сферах економіки регіону.

Література

1. Бойко М., Гопкало Л. Система гарантування якості навчання як фактор удосконалення менеджмент-освіти у сфері туризму // Вісник КНТЕУ. - К: КНТЕУ, 2003. - №1. - С 112-120.
2. Ткаченко Т., Мельниченко С. Підготовка фахівців для сфери туризму // Освіта України. - 2005. - №7. - С. 6.

УДК 911.3.

Н. Б. МАЛЕЦЬ

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТУРИСТИЧНОЇ СФЕРИ ДІЯЛЬНОСТІ

У концепції державної регіональної політики України визначено, що важливим напрямом прискорення соціально-економічного розвитку країни є підвищення ефективності функціонування господарського комплексу кожної адміністративно-територіальної одиниці на основі раціонального використання її природно-ресурсного, екологічного, виробничого та іншого потенціалу. На сьогодні гостро відчувається потреба в удосконаленні механізмів державного регулювання та організаційної структури управління індустрії туризму у регіонах України, забезпечення соціально-економічного розвитку за рахунок активізації сфери туристичного бізнесу.

Система державного регулювання включає методи прямого та непрямого впливу. Доведено, що важелі прямого впливу держави на розвиток туристичної індустрії безпосередньо впливають на функціонування економічних суб'єктів, змушуючи їх приймати рішення, зумовлені не самостійним економічним вибором, а юридичними та іншими настановами держави. Методи прямого впливу швидко досягають мети, викликаючи відповідну реакцію господарюючих суб'єктів, але їх результативність пов'язана з поступовістю і послідовністю прийняття рішень та їх детальним економічним обґрунтуванням.

Використання ж методів непрямого впливу не приводить до втручання держави у процес прийняття рішень економічними суб'єктами, а лише створює передумови для їх самостійного вибору, який співпадає з метою державної економічної політики. Тобто непрямий вплив є впливом на економічні інтереси, спонукаючи ринкових агентів до дій у визначеному державою напрямі. Непряме регулювання ґрунтується на використанні індикативного планування, інструментів грошово-кредитної, інвестиційної, податкової, інноваційної, бюджетної політики, методів морально-етичного і пропагандистського впливу, наданні інформаційних і консультативних послуг.